

начаване, които безспорно са 1907 и 1909. Тогава поетът създава символично най-наситените си текстове: „Маска“, „В часа на синята мъгла“, „Сафо“. Но ако тяхната изразителна символичност се чете през по- и най-рано възникналите му фигури, ще се види, че изразителността ѝ се дължи на скритото, но много активно автоцитиране – на неявното позоваване на ефектни образи от изписаното някога, чиято семантика обаче е решително преобърната. Неслучайно „В часа на синята мъгла“ е така необичайно пластично, особено поставено редом до „Молете неуморно“ и „Зов“. Тук Яворов индиректно „преговаря“ или спорадично нахвърля образни и мотивни единици, връщащи го твърде назад в пътя му. По сложен начин той припомня внушения от „На нивата“, „Градушка“, „Ледена стена“, „Тома“, „Сфинкс“ и други. Въобще създаденият през 1909 г. цикъл „Леворъчни пръстени“, внедрен умело в „Прозрения“, бележи наистина ново, по-високо ниво на символизирание, което може да се определи като ненадеен пробег из сътвореното до момента и същевременно като надграждане над ключовите, емблематични, формулни фигури. „В часа на синята мъгла“ е *метапоетичен* текст, апогей на автореминисцентността, без да е схема, тезис, декларация, без да е самovolно разгръщане на сугестивен мотив, каквото е например „Недейте я разбужда“. Това не е програмен текст, отрекъл предишните тематик и неефективните почерци, а преоткриване и фиксиране на най-същностното, на неотменимото, без което *Яворов* е немислим. Тук символичното отново поема от кризисната точка на конвенционализиращия език към своя абсолют. Позоваването на „старите слова“ спасително задвижва очертания от Хегел кръг на символа, в който най-висшата степен на символичното означава и спускане надолу – към схемата и алегорията. Диалектиката на символичния кръг отменя (или поне провокира) метафизичната застиналоост на Яворовите фигури, разкривайки зад тяхната семантична убегливост незавършеността на почерка.